

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XII legislatura · tercer període · sèrie C · número 181

Comissió del Síndic de Greuges

Sessió 8, dilluns 11 de febrer de 2019

Presidència de l'H. Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas

TAULA DE CONTINGUT

Qüestió d'ordre	3
Informe del Síndic de Greuges sobre les conclusions i propostes d'actuació amb relació a l'atur de les persones més grans de quaranta-cinc anys 360-00007/11	4
Informe del Síndic de Greuges sobre la seguretat privada a Catalunya i les bones pràctiques 360-00022/11	14

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7992 (sèrie C)

DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 8 de la CSG

La sessió de la Comissió del Síndic de Greuges (CSG) s'obre a les tres de la tarda i vuit minuts. Presideix Ramon Espadaler i Parcerisas, acompanyat de la vicepresidenta, María Francisca Valle Fuentes, i de la secretària en funcions, Eva Baró Ramos. Assisteix la Mesa el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Hi són presents els diputats Carmen de Rivera i Pla, María Luz Guilarte Sánchez i Manuel Rodríguez de l'Hotellerie de Fallois, pel G. P. de Ciutadans; Anna Geli i España, Aurora Madaula i Giménez, Antoni Morral i Berenguer i Eduard Pujol i Bonell, pel G. P. de Junts per Catalunya; Najat Driouech Ben Moussa i Gemma Espigares Tribó, pel G. P. Republicà; Rosa Maria Ibarra Ollé, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar, i Joan Josep Nuet i Pujals, pel G. P. de Catalunya en Comú Podem.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de greuges, Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunt general, Jaume Saura i Estapà, i del director de Relacions amb Entitats i Empreses, Francesc Vendrell i Bayona.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Informe del Síndic de Greuges sobre les conclusions i propostes d'actuació amb relació a l'atur de les persones més grans de quaranta-cinc anys (tram. 360-00007/11). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 110, 50).

2. Informe del Síndic de Greuges sobre la seguretat privada a Catalunya i les bones pràctiques (tram. 360-00022/11). Síndic de Greuges. Presentació de l'informe (informe: BOPC 358, 58).

El president

Bé; moltes gràcies. Benvinguts.

Qüestió d'ordre

Els voldria exposar una qüestió d'ordre, que ha estat, així, com sobrevinguda, i tenim un petit problema, però també una proposta de solució, que, si el conjunt de la comissió el veïés bé, seria el que aplicaríem.

Es dona la circumstància que, per part del grup parlamentari de qui els parla, Socialistes i Units per Avançar, la persona que habitualment porta aquests temes no ha pogut venir per una qüestió estrictament personal; en el primer punt és substituïda per una diputada, i ho farem constar en acta. Però del segon punt, que té a veure, doncs, amb la seguretat, en principi en feia la defensa qui els parla, però es dona la circumstància que, per part del Grup de Ciutadans, qui feia la defensa d'aquest segon punt, de seguretat, és justament la vicepresidenta, amb la qual cosa es dona una situació..., que no hi hauria ningú aquí a la Mesa.

Aleshores, ens sembla que el més pulcre, un cop assessorats pel lletrat, seria que el primer punt el desenvolupéssim amb tota normalitat, perquè no afecta a cap membre de la Mesa, i, al segon punt, demanaria si algú té una objecció que la presidència, que és el més fàcil, fos substituïda per la diputada, doncs, Rosa Maria Ibarra, del grup parlamentari, la qual cosa permetria estar ocupada la presidència, i que servidor, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units, i la diputada de Ciutadans poguéssim fer la defensa d'aquest segon punt.

Ens sembla que és el més pulcre, més que no pas fer altres alternatives. El que no permet el Reglament és defensar un punt i després venir, presidir i ordenar el debat. Això sí que no ho permet. Però, en qualsevol cas, en el segon punt, si no ho veiessin malament, faríem el canvi de la presidència, la qual cosa ens permet això, sempre que hi hagués acord de tots els grups i ho veiessin... (*Veus de fons.*) Sí? (*Pausa.*) Doncs els agraeixo la comprensió, perquè ha estat un... (*Veus de fons.*) Sí, a més

a més, la senyora Ibarra havia presidit aquesta comissió a l'anterior legislatura; per tant, hi té la mà trencada i segur que ho farà més bé que l'actual president, d'això no en tinguin cap dubte. Doncs els agraeixo això.

Hauríem de fer constar ara, abans de començar la sessió, les substitucions, en el cas que hi siguin. *(Pausa.)* La senyora Ibarra, entenc que substitueix la senyora Moreta...

Rosa Maria Ibarra Ollé

Exacte.

Gràcies, president.

El president

No sé si hi ha cap altre grup que faci cap altra substitució? *(Pausa.)*

Doncs, ara sí, demanaríem al senyor síndic i als adjunts que l'acompanyen...

(Pausa llarga.)

Sí. Doncs aniríem a desenvolupar l'ordre del dia, que té els dos punts que els consten en la convocatòria, i a tal efecte donaríem, en primer lloc, la benvinguda al senyor síndic i a les persones que l'acompanyen, als adjunts que l'acompanyen.

Informe del Síndic de Greuges sobre les conclusions i propostes d'actuació amb relació a l'atur de les persones més grans de quaranta-cinc anys

360-00007/11

I li donaríem la paraula per tal d'exposar l'Informe del Síndic de Greuges sobre les conclusions i propostes d'actuació amb relació a l'atur de les persones més grans de quaranta-cinc anys.

Per tant, senyor síndic, teniu la paraula.

El síndic de greuges (Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, president. Intentaré ser el més precís i concentrat possible. Aquest és un informe que fa vora tres anys que és al Parlament i parteix d'una preocupació que vàrem rebre en el síndic per part Codema 45, Associació d'Aturats Majors de Quaranta-Cinc Anys, de la poca atenció que es feia a la seva problemàtica. I manifestaven que hi havia una escassa o nul·la participació en els processos de presa de decisions i en els fòrums de debat sobre aquesta qüestió en les administracions.

Nosaltres vàrem posar en marxa una resolució, com a síndic, amb els corresponents elements institucionals, i vàrem organitzar junt amb l'Obra Social de la Fundació "La Caixa" unes jornades de debat sobre la matèria. Vàrem fer un repàs i unes recomanacions perquè aquests col·lectius fossin rebuts pels organismes competents del departament, que fossin escoltats, i vàrem proposar que s'impullessin mecanismes de participació dels majors de quaranta-cinc anys per millorar els processos d'informació i d'inserció en les empreses.

Vàrem demanar i instar el Govern de l'Estat a obrir ponts de negociació per recuperar el que s'havia suprimit, les bonificacions a la contractació de majors de quaranta-cinc anys, que permetessin, a més, la seva contractació i cotització a la seguretat social, i també que es recuperés el subsidi de les persones aturades majors de quaranta-cinc anys, o ajuts substitutoris.

El departament va començar a aplicar algunes de les recomanacions, donant-los més protagonisme en els organismes corresponents.

I el 19 i 20 de març del 2015 vàrem tenir unes jornades, com he anunciat abans, on van estar convidats tots els diputats i diputades predecessors..., o alguns dels que podrien recordar-ho. Jo diria, en honor a la veritat, que l'única diputada que va assistir a les jornades fou Inés Arrimadas, que va estar present en aquests debats. En aquests vam avaluar les polítiques, amb moltes perspectives, des del *baby boom*,

com havia tingut un efecte sobre l'estat del benestar; sobre com aquest tipus d'atur impactava en valors i principis generals de l'ordenament constitucional; de com donava una dimensió de salut pública, o una dimensió que afectava la seguretat social; molt especialment vàrem debatre els estereotips, que són autèntics taps per fer anar de veritat la contractació d'aquest tipus de persona aturada; les perspectives d'un treball futur, i de com podem empeltar-los amb una adaptació professional; les falles en el sistema d'ocupació; tot tipus de canvi operatiu per millorar la reinserció laboral.

Perquè ho entenguin, les ponències varen tractar de com es queden sense feina aquestes persones i com queden molt dificultades per reincorporar-se al món laboral, per tant, creant un atur crònic; com afecta això la seva salut, que s'hauria d'abordar des d'una perspectiva multidisciplinària, on l'empitjorament econòmic en una unitat de convivència, evidentment, no és només quelcom que pot afectar la salut física, sinó també mental, i com, com diu l'OMS, calen polítiques de salut transversals, de suport, d'accés als aliments, etcètera, i com els serveis d'ocupació, els públics, també d'acord amb les recomanacions internacionals, s'havien d'anar adaptant, especialment per donar la informació detallada i actualitzada de la situació per ubicar-los al mercat de treball.

Vàrem treure com a conclusions principals la necessitat d'un pla d'acció integral contra la discriminació per raó d'edat, que es podria liderar des de la Generalitat. Parlàvem d'un conjunt de reformes legislatives, que corresponien la majoria a nivell de Corts Generals, com és a l'entorn del dret del treball, d'articular polítiques actives i passives, el garantir un nivell de suficiència similar al salari mínim interprofessional, modificar els convenis especials de la seguretat social, un règim especial a través d'autònoms pel que fa a aquesta protecció d'atur i modificar la Llei de prevenció de riscos laborals, entre altres.

També proposàvem una interacció de centres d'atenció primària de salut amb els serveis socials, que es coordinessin, i una lògica medicalitzadora que calia canviar amb unitats especialitzades que poguessin treballar des d'aquella perspectiva multidisciplinària.

Vàrem proposar, en les conclusions, dispositius de recerca de feina amb incidència en els espais més crítics; la possibilitat d'utilitzar la xarxa de centres especials de treball i d'empreses d'inserció per facilitar l'accés al treball d'aquests col·lectius, especialment quan hi ha una greu problemàtica d'estabilitat emocional de les persones. Permetin-me un parèntesi molt banal. Deuen haver vist per televisió un anunci actual –malgrat que ara estem en condicions una mica diferents–, d'algú que resulta que li diuen que potser té un àngel de la guarda, eh?, i que acaba trobant feina, a partir d'una certa edat. Molt sovint sortia i continua sent element clau l'acompanyament d'aquestes persones en l'intent de retorn al mercat de treball.

Calen programes d'ocupació que promocionin específicament l'apoderament d'aquestes persones; oferir una informació detallada i actualitzada de la situació del mercat, amb gran respecte de les professions demandades en cadascun dels territoris; molta més informació, a part de l'acompanyament que acabo de citar; una millor coordinació entre les formes d'ajut i com accedir-hi a partir de quaranta-cinc anys; una política forta adreçada a les empreses, perquè vegin que la igualtat no ha de ser només de gènere, també cal combatre i trencar el tabú d'una igualtat basada en el respecte de col·lectius com són els d'aquesta edat, que no estan protegits; focalitzar les polítiques de recursos humans també en una evolució professional de les persones treballadores, vull dir, programes de gestió integral de l'edat a mesura com va avançant en la seva feina en aquella empresa, i fomentar programes ben dissenyats, de salari variable, tant en dimensió quantitativa com qualitativa.

Proposàvem també polítiques davant de la concertació social; que a l'entorn del Consell de Relacions Laborals hi hagués un debat en profunditat sobre com fer front

a la inserció d'aquestes persones i com promoure que en la negociació col·lectiva hi haguessin mesures específiques per combatre la discriminació per raó d'edat.

Podem dir que s'han adoptat diverses de les mesures que els he citat; avui –ho podem mantenir– encara queda molt per fer.

Cal orientar itineraris amb més força des de les oficines de treball, on s'ofereixi un servei d'orientació específic per aquestes persones majors de quaranta-cinc anys, com els programes mixtos que es van encetar de treball i formació per aquestes persones, eh?; com ampliar els ajuts a la contractació d'aquests col·lectius, i com enfocar les agències de col·locació amb concessió de subvencions per l'objectiu de que es realitzin accions de cara a aquests col·lectius.

És cert que, amb un repunt de l'economia, podem dir que hi ha una treva aparent, o en alguns casos real, no molt extensa, però el problema continua estant present i demana solucions de fons.

Per tant, malgrat que és del 2016, benvinguda la discussió que puguem tenir, que poden tenir vostès, avui mateix, sobre aquest informe i sobre les conclusions que vostès creguin oportú d'extreure'n.

Moltes gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Ara, donaríem un torn d'intervencions als diferents grups parlamentaris, per un temps màxim de deu minuts.

El primer torn correspondria al Grup Parlamentari de Ciutadans, i tindria a tal efecte la paraula la senyora Carmen de Rivera.

Carmen de Rivera i Pla

Sí; gràcies, president. *Síndic*, personas que le acompañan, en primer lugar, agradecer este trabajo librado, y, realmente, recuerdo que se hizo una gran labor en el *síndic*, precisamente, con aquella organización de aquel debate, junto con “La Caixa”, me parece que era, y que, bueno, supongo que también dio lugar a este informe, que, aunque es del año 2016, efectivamente, y estamos en 2019, realmente es actual, porque la problemática persiste. O sea, yo he estado mirando... Hemos mejorado solo en una cosa, de lo que dice el informe, que es en que el Tribunal Constitucional ha declarado nulo el que se computaran las rentas de la familia para la ayuda del subsidio de mayores de cincuenta y cinco años. Pero en todo lo demás, y eso es lo preocupante, el nivel de desprotección social que padece el colectivo de desempleados mayores de cuarenta y cinco años es muy preocupante. ¿Por qué? Pues porque principalmente está establecido sobre un supuesto de una cotización constante de un trabajo que más o menos subsiste en el tiempo y que, bueno, lo que debía ser antes, pues, un momento de... El problema es que conseguir que personas de estos colectivos..., que aumente la empleabilidad de estas personas es muy difícil. Antes, antes de la crisis, la gente perdía un trabajo y en dos meses estaba volviendo a trabajar. El problema es que ahora una persona que no sea de estos colectivos tarda una media de seis meses en encontrar trabajo, y ya no digamos los mayores de cuarenta y cinco. ¿Por qué? Pues, para empezar, porque hay un excesivo culto a la juventud. O sea, yo lo siento, sé que a lo mejor piensan que lo digo por mi edad, pero realmente es una efebocracia; o sea, aquí, todo lo que no es joven es caduco y parece que las personas que tienen una cierta experiencia, pues, a veces molestan, ¿no?

Pero, bueno, aparte de esto, también se dan importantes carencias formativas en un amplio porcentaje de la población actualmente desempleada, sobre todo en el sector de la construcción. Pero no únicamente este colectivo es el que se ha visto..., que se ve afectado por la falta de formación y por la falta de empleabilidad, porque otros colectivos con amplios estudios y amplia experiencia también han visto truncadas sus expectativas de desarrollo profesional por la edad.

Bueno, y decíamos que este informe era actual a pesar de haber sido redactado en el año 2016 porque en esta sociedad de la poscrisis, donde..., se han dado datos,

la última EPA habla de «empleo de recuperación», y que son los mejores datos de los últimos diez años, y aunque subsisten problemas de calidad y empleo en el trabajo, y de precariedad, pues parece que el panorama es correcto. Pero hay un dato muy preocupante, que es precisamente el colectivo del que se preocupa este informe, que es que, si se hace una comparativa respecto a desempleados mayores de cincuenta y cinco años de los últimos diez años, entre 2008 y 2018, la tasa de desempleo ha subido del 4,6 por ciento al 9,4 por ciento. Es un dato..., o sea que vemos que realmente las oportunidades de este colectivo, pues..., en fin, se han visto absolutamente perjudicados, ¿no?

Otro dato que nos ha impactado leyendo este informe y preparando esta comparecencia es que la consultora de selección Hays dice que hay un tanto por ciento de empleados..., o sea que hoy en día el tanto por ciento de empleados mayores de cincuenta años es inferior al 19 por ciento en un 50 por ciento de las empresas españolas. O sea, la mitad de las empresas españolas solo tiene un porcentaje del 19 por ciento de empleados mayores de cincuenta años. Por tanto, todo esto de lo que nos da una idea es de que la recuperación económica ha tenido unos efectos absolutamente asimétricos, penalizando a las personas mayores de cincuenta años respecto a otros grupos de edad.

Otro dato preocupante –que también en cualquier estudio que se haga, aparte de que ya lo recalca el informe del *síndic*...– es que el desempleo de larga duración se ha cebado con las mujeres: hay más desempleadas mujeres, y de larga duración..., que de hombres, aunque los hombres han tenido durante estos años una mayor tasa de desempleo de larga duración.

Ha habido palabras que salen en este informe y que ha dicho el *síndic*..., que a mí me parece, pues, preocupante y muy sintomático, ¿no?: que existen estereotipos y prejuicios que lastran la reincorporación en el trabajo de este colectivo y que esta reinserción y esta permanencia en un largo desempleo afecta a la salud en situación..., o sea, a todas estas personas que están en esta situación de desempleo crónico, como son las depresiones y las enfermedades.

Ha hablado, se habla de discriminación, y que este punto se podría liderar desde la Generalitat. ¿Qué ha hecho, en concreto, la Generalitat para poder hacer algo? Porque, claro, aquí tenemos el SOC, que es un..., que ha colapsado..., o sea, es un sistema que ha colapsado, y, encima, si además ya estaba colapsado, se le ha añadido la gestión de la renta garantizada de ciudadanía, con lo cual yo no veo...; que el SOC yo creo que hay que repensarlo. Y también le pregunto a usted, *síndic*, ¿no?: ¿piensa que hay que repensar realmente..., o sería bueno proponer un repensamiento, una nueva manera de hacer funcionar el SOC?

Y luego... Y ya, ya sé que..., me parece que ha sonado el tiempo, o sea que ya acabo, presidente; gracias por la amabilidad. ¿Se hizo, por fin, el debate que usted ha dicho que propuso al *consell laboral*? ¿Se hizo verdaderamente, este debate? ¿Qué conclusiones se sacaron allí? Me parece una buena idea subvencionar las agencias de colocación, por supuesto, pero de todas maneras yo creo firmemente que hay que darle una nueva gestión al SOC.

Y acabo aquí mi intervención. Y, en todo caso, si el *síndic* luego nos da pie, pues seguimos comentando el informe.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar i tindria la paraula la diputada senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies al *síndic* i al seu equip, que avui ens venen a presentar aquests dos informes.

Respecte de l'informe relatiu a l'atur de majors de quaranta-cinc anys, entenem que aquesta és una problemàtica que té impactes importants, i així ho deia el síndic en el seu informe. Avui debatem un informe elaborat en el 2016, i algú..., ens podríem qüestionar si aquest informe té vigència o si caldria actualitzar-lo. En tot cas, segur que seria convenient tornar a reobrir el debat, perquè, com veiem amb les dades, i abans hi feia referència la portaveu de Ciutadans, les dades ens aporten..., bé, ens aboquen que realment la situació no ha minvat sinó que s'ha incrementat.

Vostè en el seu informe parlava de que en el quart trimestre..., parlava de que l'atur en majors de quaranta-cinc anys era el 49 per cent del total de població desocupada, i a l'última enquesta de l'EPA, del quart trimestre del 2018, es parla de que és d'un 50,21 per cent. Per tant, encara és més elevat. I, per tant, de ben segur, aquesta situació està encara avui per resoldre.

Aquesta problemàtica té impactes importants, dèiem: un impacte social, un impacte en salut i en molts altres àmbits, no?, i un impacte que creiem que no només és de present, sinó que també és de futur. I aquí ens plantegem l'escenari econòmic i social que es produirà quan aquestes persones tinguin l'edat de jubilar-se, no?: quines prestacions els quedaran, com podran viure.

Hem vist ara que la situació tan crítica o tan greu de crisi econòmica que ha patit el nostre país s'ha suportat amb una certa..., diguem-ne, s'ha comportat, d'alguna manera, com hem pogut, per què?, perquè hi havia una estructura familiar, moltes vegades de gent gran, que recolzava els seus fills que no tenien treball i que ajudaven la família a poder viure, a poder subsistir. Això no es podrà produir quan aquestes persones siguin grans, perquè realment aquestes persones no tindran els recursos, potser, ni tan sols per poder subsistir elles mateixes. Per tant, l'escenari de futur que se'ns presenta també ens genera molts dubtes.

És, per tant, que entenem fonamental posar fil a l'agulla en aquests temes i entenem encertat el que apuntava el síndic en aquest informe, fruit del treball que es va fer en aquestes jornades, d'elaborar un pla integral per la no discriminació per l'edat. Creiem que seria molt necessari que es fes en aquest sentit i per tant que s'aprofundís en les solucions per aquests col·lectius de majors de quaranta-cinc anys, que, evidentment, tenim molt... –i a mi m'hi incloc, per edat–, tenim molt a aportar encara a la societat i al món del treball.

En aquest sentit, creiem que s'han d'afrontar de manera transversal diferents polítiques per tal de que això..., de poder solucionar o de poder minimitzar les seqüeles de l'atur en aquest col·lectiu, no? En aquest sentit, el Govern d'Espanya ha aprovat rebaixar, per exemple, l'edat per al subsidi per desocupació de cinquanta-cinc a cinquanta-dos anys –això és important–, per la dificultat de trobar feina en aquesta franja d'edat i per l'important salt que suposa per aquesta gent tenir assegurat un mínim mentre es reciclen per poder trobar feina.

Un tema important, també, en aquest col·lectiu és el de les acreditacions professionals; és a dir, els processos oficials pels quals els treballadors poden acreditar el coneixement no reglat a través de l'experiència. Aquest seria un bon procediment pels majors de quaranta-cinc anys per fer un reciclatge laboral i per poder trobar feina, no? El Govern de la Generalitat ha de fer cent mil places/any d'acreditacions, segons la Llei d'FP, però ara mateix només hi ha mil places en convocatòria. Per tant, una mesura que no és cara i que és important i que veiem com el Govern de la Generalitat no ha prioritzat en els últims anys.

I evidentment s'ha de fer un canvi cultural, un canvi que ha d'anar de la mà de l'Administració, incentivant les contractacions per les empreses, però també de la mà de tota la ciutadania, tenint clar i sent conscients de que, com deia, el col·lectiu de persones majors de quaranta-cinc anys, que cada vegada és més ampli, són persones que poden aportar molt a la societat i al món del treball, i l'expertesa que aquestes persones acumulen no es pot deixar passar i no es pot deixar perdre d'aquesta manera.

Agrair-li una vegada més la seva compareixença i les conclusions a què arriba aquest informe i demanar-li si seria bo reprendre els treballs en la recerca de solucions d'aquestes situacions en el futur.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara seria el torn del Grup Parlamentari Catalunya en Comú Podem; tindria la paraula el senyor Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Sí; gràcies, president. Evidentment, agrair la presència del síndic, de l'adjunt i també del director de Relacions amb Entitats i Empreses. Crec que és un informe important, que, com han dit les diputades, les portaveus que m'han precedit, a pesar de que és un informe de l'any 2016, el debat és absolutament actual, tant actual com que algunes de les dades concretes que afecten aquest col·lectiu en aquest moment estan pitjor que fa tres anys. I, per tant, crec que és absolutament oportú el debat que estem tenint en aquest moment.

Però jo crec que, en primer lloc, les dades globals ens assenyalen d'alguna forma, haurien de fer encendre una llum vermella, no? En primer lloc, el fet aquest tan important de que un 49 per cent del total de persones en situació d'atur a Catalunya són del col·lectiu de majors de quaranta-cinc anys, eh? –per tant, encara hi ha un manteniment molt gran; aquesta és una dada ja antiga, però en aquest moment estem realment encara pitjor–, per tant, la mitat dels aturats són majors de quaranta-cinc anys; que d'aquests aturats la mitat pràcticament són dones, eh?, i que..., una altra dada que també és sorprenent, que és que 8 de cada 10 desocupades de més de cinquanta-cinc anys cobra 426 euros al mes. Per tant, aquest informe podria caminar en paral·lel a un informe sobre la pobresa a Catalunya, i es podrien estar mirant, i es podrien estar observant, perquè part d'aquesta situació i d'aquest col·lectiu és el mateix que un col·lectiu absolutament empobrit, i hi hauríem de posar al costat aquell dels treballadors pobres, eh?, que, encara que tenen feina i estan cobrant un salari, aquest salari no els permet realment en aquest moment viure en condicions. Per tant, crec que són dades realment contundents i que les hem de subratllar i les hem de posar per endavant.

També important la part que es dedica tant al tema del subsidi com a la jubilació, dos dels problemes greus. En primer lloc, el subsidi, eh? Hauria..., ja abans la diputada socialista ho comentava: hi han algunes iniciatives, com aquesta de reduir l'edat del subsidi, de passar de cinquanta-cinc a cinquanta-dos, però estem veient que en aquest tema encara hi han moltes dificultats per l'accés al subsidi de les persones majors de quaranta-cinc anys. I, per tant, aquest és un problema greu. I, a més, és un atur cronificat, cada vegada més aquestes persones estan a l'atur més temps, i la seva dificultat per accedir a un nou treball..., doncs passa més temps. Per tant, vol dir que el tema del subsidi d'atur encara és més important i més fonamental per poder subsistir.

I, després, els impactes sobre la jubilació. Els impactes sobre la jubilació d'aquestes persones són molt profunds, perquè perden anys de cotització. I, per tant, ens trobem de forma clara que la jubilació d'aquestes persones es veu reduïda, eh?, i que algunes d'aquestes persones no tenen suficient cotització per accedir a una jubilació que sigui digna, i han d'anar a plans, podríem dir, d'una jubilació que és molt baixa i que crea, doncs, també una situació pràcticament de pobresa d'aquests col·lectius.

Crec que és fonamental també en el tema de la contractació el tema de les ajudes, eh?, el tema de recalcar que sense ajudes a la contractació... En aquest moment la cultura empresarial que s'està imposant és que les persones grans són més cares i són menys flexibles. Ho diu l'informe i està escrit a tot arreu ja. I això no és veritat. O sigui, s'ha de combatre contra aquests elements perquè no forçosament unes persones més grans són més cares des d'un punt de vista de costos laborals i no és

veritat que siguin menys flexibles, eh? Hi ha formació, hi ha formació continuada i hi han unes experiències que realment ben aprofitades en el sector empresarial poden donar molt de si.

També esfereïdor és tot el debat de la salut; evidentment té un impacte sobre la salut, són determinants socials que afecten de forma profunda la salut de les persones i especialment la salut mental. Per tant,estic segur que també un informe que hi hauria al costat és l'evolució de la salut mental, al costat, evidentment, del que és l'accés al mercat de treball, les condicions laborals i socials en què viu aquesta gent. Per tant, també és un aspecte fonamental.

I per acabar només reforçar aquestes dues idees. Crec que forçosament necessitem una reforma en profunditat de la prestació per desocupació, eh? Perquè, si aquest col·lectiu, ho torno a repetir, és un col·lectiu que creix i que s'estabilitza cada vegada més temps en situació d'atur, ha de ser enfocada la prestació per desocupació amb aquesta filosofia, al darrere d'ajuda i acompanyament, eh?, que és ajuda per un cantó i acompanyament a una nova inserció laboral.

I després evidentment englobar les polítiques d'ocupació. Vull dir, aquest col·lectiu cada vegada més és un col·lectiu fonamental que ha de tenir una importància en les polítiques d'ocupació. Ho torno a dir, polítiques d'ocupació que en els darrers temps s'han relaxat, podríem dir, eh? L'ocupació com a política activa i la inversió pública en polítiques actives d'ocupació és una cosa que en el pressupost de la Generalitat i en el pressupost de l'Estat ha passat a jugar un paper de segona fila, quan fa uns anys eren polítiques molt més importants, dotades pressupostàriament, que en aquest moment han sigut un dels capítols que les retallades ha afectat de forma més important; s'ha retallat en primer lloc en polítiques d'ocupació deixant que el mercat solucioni una cosa que avui dia podem comprovar que el mercat no està solucionant.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara correspondria el torn al Grup Parlamentari Republicà i tindria la paraula la senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Moltes gràcies, president. Gràcies, síndic, persones que l'acompanyen, i bona tarda als companys que estan a la Mesa. Bé, jo he de dir que vaig tenir l'oportunitat de llegir aquest informe quan encara era tècnica d'ocupació a l'ajuntament, perquè el rebíem, igual que en rebíem d'altres, i me l'he tornat a mirar per poder preparar avui la compareixença, i la veritat és que ho torno a veure igual que..., m'he tornat a situar una mica en el paper de la tècnica d'ocupació.

I una de les coses que voldria destacar és, diguem-ne, la realitat social, tal com diu l'informe, que viuen aquestes persones que estan actives, persones que poden ser ocupades, però que malauradament la societat les veu no gaire atractives per ser contractades i ocupar un lloc de treball, no?, tal com diu l'informe. Són el 49 per cent; una gran part d'aquesta xifra o d'aquesta dada són dones, i, a més a més, si són dones immigrants, diguem-ne, i majors de quaranta-cinc anys, encara és més perjudicial.

Tot i així torno a veure –i hi coincideixo..., i recordo alguns dels usuaris–..., quan parlem de l'aïllament social que acaben rebent o en el qual acaben caient un cop que, diguem-ne, les persones que són majors de quaranta-cinc anys es queden a l'atur, demanen la prestació, tenen la prestació en algun cas, tal com diu l'informe, es queden sense prestació en poc temps, tal com estableix, diguem-ne, la normativa, però a part de tot això aquest aïllament fa que, a mesura que passa el temps i no s'aproximen, per exemple, als diferents serveis d'ocupació que existeixen pel territori, encara es van quedant més aïllats. I això impacta directament en la seva salut, tal com diu l'informe, no?

Dit això, voldria parlar, diguem-ne, d'aquesta..., què podríem fer, diguem-ne, d'alguna manera per poder acompanyar, tal com ha dit el síndic i tal com ho posa en l'informe, aquestes persones que amb quaranta-cinc anys es queden a l'atur. És cert que existeixen diferents tipus de formació, sobretot formació ocupacional, que d'alguna manera fa de reciclatge, i en alguns casos –i en alguns casos– els dona una oportunitat per poder incorporar-se a un nou model de treball, a una nova ocupació, adquirir una nova ocupació, però moltes vegades també necessiten potser un acompanyament més de –perdoneu-me si ho dic– *coaching*, no?, un acompanyament durant aquest procés de recerca de feina o aquest procés en el qual s'està d'alguna manera apoderant aquesta persona perquè pugui reconduir la seva trajectòria professional cap a una altra motivació professional; necessita aquest acompanyament constant que el motivi.

Moltíssimes vegades aquest recurs no es té. No es té no perquè no existeix sinó perquè moltes vegades, doncs, la residència o el lloc de residència on viu l'usuari o la usuària, o la persona que és major de quaranta-cinc anys que està en aquest procés de recerca de feina, doncs, no té aquesta possibilitat, no?, que li pot permetre un reciclatge.

També penso..., i aquí a l'informe no ho diu, però perdonin-me el meu atreviment, síndic, però que també en aquest procés d'acompanyament cal també una prospecció, una prospecció que pugui analitzar el mercat de treball més proper –això sí que vostè ho comenta a l'informe, però–, una prospecció més adaptada al perfil que es té, no?

I vostè parla també de programes específics. Programes específics existeixen; potser no són prou segurament, però sí que existeixen programes específics. Vostè ha parlat del programa Treball i Formació. Jo recordo haver gestionat durant molts anys el programa Treball i Formació, el qual es va haver d'anar reduint l'edat, i no a partir de quaranta-cinc anys, en els darrers anys. Ja estem parlant que s'ha reduït l'edat i és a partir de quaranta-dos anys. O sigui, ja anem una mica més enrere, perquè ja, diguem-ne, els aturats ja eren més joves d'alguna manera.

També programes específics. No fa gaire va sortir també el que fomentava la participació, la inclusió laboral en el mercat de treball, sobretot a través d'aquests programes, de dones, dones majors de cinquanta anys en molts dels casos i dones víctimes de violència de gènere, no?, que el mateix SOC ja gestiona, no?

Altres programes que també ajuden d'alguna manera que les persones..., i que els gestiona, diguem-ne, que són del mateix SOC, i que moltes vegades la gestió es fa a través dels ajuntaments o a través de les entitats que treballen aquest tema, són programes com el programa Orienta, no?, i que va molt adreçat a aquest sector de població que està a l'atur, o el programa Marmi, que també prioritza aquest sector de població i que té com a únic objectiu poder treballar amb un número determinat de persones amb aquesta edat que està sense treballar i que està en procés, diguem-ne, de recerca de feina i que ha de tornar a incorporar-se al mercat de treball.

Dit això, a mi m'agradaria, síndic, poder fer-li dos preguntes. La primera és, diguem-ne, de totes aquestes accions..., bé, des de que s'ha fet, diguem-ne, l'informe fins al moment, quines accions s'han portat a terme, si és que les coneix. I una altra és referent una mica a la contractació. Clar, jo aquí detecto, i vostè aquí ho diu en l'informe, que potser no hi han prou subvencions o les subvencions que hi ha per fomentar la contractació per part del teixit empresarial de les persones majors de quaranta-cinc anys..., i jo crec que potser és que ni tan sols..., a part de, diguem-ne, de les ajudes o de les subvencions que es puguin destinar, potser també ens falta una mica sensibilitzar el teixit empresarial perquè tingui una visió més solidària en aquest sentit a l'hora de no ser tan restringit..., no sigui tant..., no posi el tall a l'edat a l'hora de recepcionar els currículums, no? I per aquest motiu li volia preguntar com valora les subvencions a les empreses.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Ara seria el darrer torn d'intervenció, en aquest cas de Junts per Catalunya; tindria la paraula el diputat senyor Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Molt bona tarda a tothom. Gràcies, president. Gràcies, síndic, per la presentació d'aquest informe..., i als tècnics que l'acompanyen. De fet, certament, ja s'ha dit: aquest informe és amb data del 2016; per tant, les dades, doncs, no són de rigorosa actualitat, però, si ho comparem, la situació de ben segur no..., si més no, no ha millorat, diguem-ne, potser en alguns casos ha empitjorat, no? Els percentatges de l'atur a nivell general, doncs, sembla ser que han baixat, en canvi en aquest sector concretament no només han baixat sinó que han quedat com a cronificats, eh? Per tant, doncs, aquest és un problema que té una dimensió estructural i que a la vegada també, pel que s'esmenta en el mateix informe, la diagnosi és fàcil de fer però que costa abordar les propostes de solució, no?

En general coincidim amb les propostes que el mateix informe, doncs, ja apunta com a sortides de treball per abordar aquest problema. I aquesta és una primera qüestió que un hom es pregunta, no? És a dir, amb problemes d'aquesta dimensió, que tenen un caràcter estructural pels canvis que s'estan produint d'una forma natural en el mercat de treball, com és que, tenint diguem-ne propostes de sortida per poder-los abordar..., doncs la manca d'agilitat per poder fer front, diguem-ne, a aquest problema, no? És a dir, els problemes van molt per davant del que són la capacitat de resposta que tenim per poder-hi fer front.

Les dades de l'atur són sempre molt fredes, eh? I de les dades de l'atur, doncs, hi han..., cada aturat és una persona i, per tant, és un problema. I en aquest sentit, doncs, però, hi han sectors de la població en què tenen una similitud en aquest tipus de problemàtica. Per tant, en els majors de quaranta-cinc anys és un problema que està prou identificat, no?

I, en aquest sentit, és gent, doncs, que té una experiència laboral força dilatada, que es troba amb un problema nouvingut de forma majoritària, no?; gent que té experiència i l'hàbit de treball especialitzat; que normalment és gent que dels seus ingressos i el seu salari en depèn en bona part els ingressos de la família, no?; que són persones que estan habituades a aguantar la pressió, diguem-ne, del que suposa un lloc de treball, no? La pèrdua del treball, també ja s'ha dit, doncs, suposa un problema de caràcter psicològic, d'assumir-lo com un problema personal, quan és un problema estructural i compartit per molta gent, no? I això suposa també problemes de malaltia mental, no?

De bona part, doncs, d'aquest sector de l'atur se'n deriva un problema d'exclusió social i de ben segur té una relació molt directa amb la pobresa de famílies, no? Per tant, aquesta hauria de ser una de les prioritats, doncs, abordar, pel que fa a les polítiques d'ocupació, específicament aquest sector.

També ja s'ha dit, molt probablement, i ho diu el mateix informe, un dels criteris per abordar, doncs, aquest problema hauria de ser el de posar el *zoom* en lo concret, en l'acompanyament personal, en el coneixement del territori on aquestes persones estan..., habiten, en el mercat de treball d'aquest sector, en la relació amb les empreses, en afinar, diguem-ne, el que és la relació, el coneixement personal amb les habilitats i l'experiència d'aquestes persones, a acompanyar-les en la cerca, diguem-ne, del que seria un lloc de treball.

Aquí hi ha una tasca que probablement als nostres serveis d'ocupació, doncs, els manquen probablement recursos per abordar aquesta feina tan precisa i tan concreta d'anar a l'acompanyament gairebé personal perquè aquestes persones no se sentin aïllades de la societat i que puguin trobar un esdevenir en el que és el mercat de treball. De ben segur, per tant, en aspectes d'ocupació, totes les propostes que d'alguna

manera ja surten en aquest mateix informe són camps de treball que caldria explorar, dotar-los de recursos i treballar-los, no?

Certament, per l'edat, aquestes persones tenen un problema, doncs, pel que fa a la limitació del subsidi, que s'acaba el subsidi i els queden encara anys de treball en què es troben amb un problema important de poder tenir ingressos a la família. I pel que fa també al que seria la jubilació, ja que els últims anys de la seva edat laboral es troben que no poden cotitzar i, per tant, la jubilació, doncs, els suposa un problema de manca de recursos important, no?

Per tant, en aquest sentit, la pregunta que en tot cas ens hauríem de fer és per què resulta, doncs, tan complicat poder afinar en la concreció de propostes d'actuació concretes per fer front, diguem-ne, a aquest problema també concret que tenim amb l'atur. Bona part, diguem-ne, de les propostes que surten, que proposa el mateix informe, doncs, són prou encertades, una reflexió col·lectiva dels diferents sectors, i el que convindria d'alguna manera és seguir amb aquesta reflexió i el compromís de l'Administració per poder-les abordar.

Aquesta no és una qüestió que s'ha de deixar en mans del mercat, ans al contrari, és l'Administració i l'interès públic qui hauria de liderar, diguem-ne, les actuacions concretes per fer front a aquest problema concret que és el mercat de treball de la gent de més de quaranta-cinc anys.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ara seria el torn del senyor síndic per donar resposta a les diferents intervencions.

El síndic de greuges

Gràcies, president. Nosaltres quan vàrem presentar aquest informe n'érem molt conscients, de que era un problema molt greu per moltes dimensions. I continuem pensant que és un problema que continua sent molt greu per aquestes mateixes diverses dimensions. Per tant, creiem que és vigent. Pot haver canviat l'estadística, però no la substància del problema, malgrat que els fenòmens que l'amenacen sí que han anat creixent, com són tota una sèrie de canvis que, formalment tecnològics, poden encara agreujar la situació, no? Per tant, totalment d'acord amb tots els grups que han dit que caldria reobrir el treball per buscar solucions.

Partim d'un menyspreu; menyspreem aquests col·lectius de determinada edat, aquella frase tan senzilla que es diu: «És una persona massa jove per arribar a la pensió, però és massa gran per contractar-la», no? Es menysprea l'experiència, es menysprea la serietat i el rigor, es menysprea la saviesa.

I perdonin que faci una extensió, malgrat que no és la matèria d'aquest informe: en general hi ha un menyspreu per la gent gran, a la nostra societat. I, com ha dit molt bé la diputada del Grup Socialistes, hem viscut uns anys que és la gent gran la qui ha salvat moltes situacions de crisi. I això vostès ho saben tan bé com el síndic. I que, paradoxalment, tota aquesta part del col·lectiu que no pugui arribar a percebre el que li pertocaria, en una altra situació, no hauria pogut jugar ni aquest mateix paper que ha pogut jugar i que ha estat molt esmorteïdor de crisis socials.

Cal fer efectiu realment el dret al treball a totes les edats, eh? Jo els vull recordar el que diu la Carta social europea de 1961, ratificada per l'Estat espanyol el 1980, que és obligatòria. És d'aquelles coses que, sovint, quan ens embarquem en debats sobre tal llei, l'Estatut o la Constitució, ens oblidem que, més amunt, cada vegada hi han més mandats que ens obliguen a tots, i n'hi ha un de claríssim sobre l'establiment de garanties en l'exercici efectiu del dret al treball a totes les edats. I, per tant, hauria de ser una preocupació de tots els poders públics i de tots els parlaments, no?

Dit això, nosaltres creiem que no s'ha fet el debat que s'hauria d'haver fet al Consell de Relacions Laborals. Pregunta que se m'ha fet i no caldria que se'm fes; la responc categòricament. Per tant, fa falta major proactivitat. El SOC hauria de ser

molt més proactiu en el que és la recerca activa de feina per aquells sol·licitants. Paradoxalment les empreses privades de col·locació en troben el doble, i tenen menys infraestructura que el mateix SOC. I ens hauríem de plantejar per què. Potser perquè el tenim més dedicat a altres feines que no pas a les que pertocaria, no?

Segurament hauríem de reclamar més competències per part de la Generalitat –a aquest síndic no li cap el menor dubte–, en el sentit funcional, amb la màxima funcionalitat per aproximar la solució als temes. I creiem que quan se m’ha demanat quines accions s’han fet a fons..., poques, eh?, perquè el problema continua subsistent. Per exemple, el foment de la contractació. Perquè no seiem Govern, foment, sindicats, a enfocar, com vam fer nosaltres amb la fundació que va contribuir, va col·laborar en aquelles jornades, aquest tema. I –per què no?– som una societat que constantment repetim les bondats del Pacte de Toledo, per què no fem una cosa similar sobre una temàtica tan greu com la que ens ocupa en aquests moments?

I dir-los que, evidentment, només una dada –i amb això acabaria la reflexió que ens empeny a agafar l’actualitat d’aquest informe– de la salut. El cost que té per tots nosaltres la salut d’aquestes persones seria molt inferior si fossin persones que tinguessin plena inserció en el món laboral i amb ocupació. I això ho diuen els experts, però ho diuen les estadístiques. Ni que fos per aquest tema d’estalvi públic sobre la factura més important que tenim en totes les despeses públiques, que és salut, amb un gran servei de salut..., la reduiríem sensiblement, i no pas de forma petita, si apostéssim molt més pel que significaria aquesta aposta per la contractació. Jo a vegades m’havia discutit amb aquells governants que et deien sempre que després de pagar el dèficit toca pagar els subsidis. Escolti’m, doncs, potser podem rebaixar el subsidi i de retruc el dèficit si fomenten aquest tipus de polítiques.

Per tant, totalment d’acord amb tots els que en les seves intervencions han plantejat la necessitat d’una molt més gran proactivitat i posar-ho molt més en primera línia de les polítiques públiques.

Gràcies, president.

El president

Moltes gràcies, senyor síndic. Ara aquells grups que creguin oportú fer una segona ronda d’intervencions... *(Pausa.)* M’assenyalen els grups d’un i altre costat de l’hemicicle, doncs, que renunciïn a fer aquest segon torn d’intervencions. Per tant, passaríem, no sense abans haver fet la substitució de presidència i vicepresidència, a substanciar el segon punt.

(Pausa llarga.)

Rosa Maria Ibarra Ollé

Bé, moltes gràcies. Ara dèiem, amb el síndic, recordàvem vells temps... *(L’oradora riu.)* Molt bé.

Informe del Síndic de Greuges sobre la seguretat privada a Catalunya i les bones pràctiques

360-00022/11

Bé, doncs, passarem a tractar el segon informe que avui ve el síndic i el seu equip a presentar, que és el de la seguretat privada a Catalunya i les bones pràctiques.

Té la paraula el síndic.

El síndic de greuges

Recordaran, els que hi estaven presents, que en l’informe sobre la seguretat privada a Catalunya del juny del 2016 dèiem que la seguretat privada ha d’afectar i afecta els drets de les persones, que s’han de sentir igualment protegides en aquests drets tant quan es relacionen amb els cossos i forces de seguretat públics com quan es relacionen amb els serveis de caràcter privat, de seguretat privada; serveis que

van creixent en la seva presència en àmbits de la vida quotidiana de cadascú de nosaltres, des de l'àmbit extrem de l'aeroport fins als àmbits lúdics o de lleure, com poden ser les discoteques. I ja l'any 14 la Llei estatal de seguretat privada va optar per un model que va reconèixer aquesta importància i els va ubicar, aquests cossos, sota la coordinació i el control de la seguretat pública. Tenim, amb la Generalitat, competències executives sobre aquest tema, demanem que s'exerceixin al màxim, i tenim un reconeixement del mateix Estatut de com accedir en condicions d'igualtat als serveis públics.

El nostre informe feia una radiografia no pas exhaustiva sinó de problemàtiques d'aquesta seguretat privada i l'abordàvem tant des de la prestació de serveis..., tant en la garantia dels drets, com en la garantia dels que es prestaven en la seva actuació.

Les xifres continuen sent molt similars a les de l'informe del 16: parlàvem de catorze mil efectius, avui són uns 14.500 aproximadament; parlàvem d'aquestes xifres davant d'onze mil policies locals que continuen estant *grosso modo*, actual, avui dia, o el petit creixement que hi ha hagut en mossos d'esquadra de 16.600 i escaig a disset mil aproximadament en aquests moments. I amb unes proporcions similars, com les que comparàvem respecte a Catalunya o l'Estat espanyol amb diverses democràcies en les quals ens podem emmirallar.

Nosaltres vam continuar mantenint reunions amb tots els col·lectius que hi ha a l'entorn d'aquesta realitat. Recordin les propostes: els parlàvem ja de col·laboració entre la seguretat pública i la privada; de que hauríem de gaudir de més competències al respecte; de que caldria seguir unes bones pràctiques; que caldria una acció decidida contra l'intrusisme –recordin que ho subratllo, perquè continua existint–; que caldria que els ajuntaments també fessin pròpies aquestes bones pràctiques, i que calia un desplegament reglamentari i una formació, on podia jugar un paper l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya. I parlàvem de que calia un codi ètic i un codi deontològic.

Després els vam presentar un altre informe sobre seguretat privada i les bones pràctiques. Aquest document vol complementar l'anterior i analitzar el grau d'implantació sobre l'informe anterior, quins canvis normatius, l'abast d'aquests canvis. I també hem analitzat la situació dels controladors d'accés als locals públics, que, si bé no formen part de la competència de la seguretat privada sinó de la d'espectacles, hi tenen molta relació per afectar igualment al respecte dels drets de les persones encara que sigui en el moment del lleure, i quelcom que potser encara no hem sabut enfocar de forma correcta. I es fa una proposta, en aquest informe, d'elaboració d'un acord marc de contractació des de les administracions locals.

El codi deontològic. Recordin que des de la Direcció General d'Administració de Seguretat, del Departament d'Interior, es va crear un grup de treball, i que va culminar amb l'aprovació d'un codi de bones pràctiques el 15 de febrer del 17, i que el codi aquest inclou mecanismes per incorporar polítiques corporatives que siguin sensibles a diversitat i mecanismes per garantir un bon servei a les persones; mecanismes per garantir un tracte exemplar a les persones a partir de la seguretat privada inspirats en el Codi ètic de la policia, que al seu dia va ser promogut, i la garantia dels drets del personal de la seguretat privada, i una política de formació.

Propostes de canvi o de desplegament normatiu seria que la Generalitat, en coherència amb el paper que té en la seguretat pública, pogués disposar de competències exclusives en l'àmbit també de la privada. Això seria factible, com diem en l'informe, via 150.2 de la Constitució. Caldria extremar la vigilància amb relació a la incorporació d'ex-alts càrrecs, ex-alts càrrecs governamentals, a consells d'administració; les portes giratòries, en aquest camp concret. És ben diferent, i ho diem ben clar, el que s'incorporin comandaments policials a llocs de directors de serveis de seguretat, ja que en aquest cas aporten experiència; és una dimensió molt diferent de la que acabo d'assenyalar. I també dins del marc jurídic actual es fa urgent que

s'aprovi el reglament de seguretat privada derivat de la llei del 14 que ja he citat al principi; una reivindicació per part de tots els sectors.

En el cas dels controladors d'accessos a determinats espais oberts al públics, que no són personal de seguretat privada, cal dir que incideixen plenament en drets de les persones –recordin que hi va haver incidents fins i tot tràgics al respecte– i que no els tenim prou regulats, no? Va ser una greu equivocació l'opció que va realitzar la Generalitat, segons el síndic, quan a través de la llei del 2011 va renunciar a la facultat de realitzar les proves d'habilitació dels controladors d'accés que li atribuïa la llei del 2009. A partir d'aquell moment, ara ja fa més de cinc anys, la capacitat de realitzar les proves passa als mateixos centres privats que imparteixen la formació. En aquest sentit creiem que es podria corregir amb legislació que desenvolupés manifestacions que s'han fet *a posteriori*. Actualment s'està corregint a partir de la llei del 17, una llei d'acompanyament, on colloquem sempre, com a gran calaix, moltes matèries que han quedat penjades i que en aquest cas és la que ens ocupa.

Però insistiria molt en la proposta d'un acord marc de contractació d'un codi de bones pràctiques de l'Administració local pel que fa a la seguretat privada. En la recomanació cinquena de l'informe del 16 deiem que calia elaborar un projecte d'acord marc de contractació i de codi de bones pràctiques, amb un comitè de seguiment consegüent que s'hauria d'haver concretat en la creació d'una taula en la qual participessin la Generalitat, les associacions municipalistes, les associacions d'empreses i els sindicats. Es tractaria de que l'Administració local, amb respecte a la seva autonomia municipal, disposés o pogués disposar d'un instrument similar al Codi de bones pràctiques en la contractació pública, en general, del servei de vigilància. No ho confonguem amb el codi de bones pràctiques o codi ètic que abans he citat.

Nosaltres ens vam reunir amb els sectors abans esmentats i vàrem fer palès el compromís de portar aquesta recomanació. I vàrem organitzar una jornada sobre el món local i la seguretat privada el 2017. I els llegeixo ràpidament les conclusions d'aquesta jornada que tenen vostès a l'informe, deien que amb el màxim respecte als drets de les persones s'elaborés aquest codi de bones pràctiques en la seguretat privada. Valoraven de manera positiva l'aprovació el 15 de febrer del 17 del Codi de bones pràctiques en seguretat privada per part del Consell de Seguretat Privada de Catalunya. Valoraven de manera positiva les recomanacions que havien fet..., es valorava en tota la jornada de forma positiva les recomanacions que havia fet el síndic en l'informe 2016 i les bones pràctiques que enfocaven cap al 2017, amb el paper que volíem atribuir a l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya.

Deien que quan es configuri el plec, el plec de contractació, no es consideri el preu com a únic criteri d'adjudicació per cercar la qualitat amb un preu raonable; recomanació que hem fet sempre en tota la contractació, també en l'informe monogràfic que vam fer sobre la contractació pública en general i la temàtica social. Proposaven l'acceptació del conveni col·lectiu com a punt de sortida en la contractació. Proposaven que calia garantir que el plec s'ajustés a l'objecte del contracte de seguretat privada amb la introducció de clàusules que afavorissin la qualitat al lloc de treball –recordo lo de l'intrusisme. També proposaven una actitud *contudent* davant de l'intrusisme amb empreses no autoritzades i, per tant, poc qualificades, o de vegades nul·lament qualificades, per exercir una funció tan important. Proposaven que s'elaborés un acord marc de contractació o un codi de bones pràctiques en matèria de contractació de l'Administració local creant una taula o comissió integrada per les entitats municipalistes, les principals administracions locals i les associacions d'empreses.

I òbviament acabaven destacant el paper d'assessorament dels municipis que poden prestar en aquest àmbit la Generalitat de Catalunya i les diputacions catalanes. Aquest seria, doncs, l'objectiu principal d'aquest segon informe i la discussió que podríem tenir avui.

Gràcies, presidenta.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Moltes gràcies, síndic. Ara seria el torn dels grups parlamentaris. Comencem pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la diputada María Valle.

María Francisca Valle Fuentes

Gracias, presidenta. Buenas tardes a todos. En primer lugar, agradecerle al *síndic* y a todo su equipo la elaboración de este informe. Y desde aquí, en primer lugar, vaya un reconocimiento de parte de nuestro grupo parlamentario para todas aquellas personas que trabajan en el ámbito de la seguridad privada. Digo solo «de la seguridad privada» dado que el informe se refiere únicamente a ellos; por supuesto, también de la seguridad pública, de eso no cabe ninguna duda.

La seguridad, como todos sabemos, es un problema complejo y amenazante, y en nuestro país estamos en un nivel de alerta 4 sobre 5. Y es necesario, no hace falta decirlo, para la seguridad de los ciudadanos, la coordinación entre las fuerzas y cuerpos de seguridad del Estado y las policías locales, y también, por supuesto, con la seguridad privada; es necesario para que tanto los ciudadanos puedan tener una buena percepción de este colectivo, de seguridad privada, como para que ellos mismos se sientan protegidos. Para ello es preciso que este servicio tenga una buena calidad, una alta calidad, y que el personal de seguridad privada tenga una amplia formación continuada.

Yo le voy a hacer un muy brevísimo resumen de cómo está el panorama, y que usted, señor Ribó, seguramente ya lo sabe, cómo está el panorama aquí en Cataluña en cuanto a la seguridad.

Lamentablemente los hechos delictivos en estos últimos años se han incrementado, y, en este último año, un 14,17 por ciento, en cuanto a los delitos contra la libertad sexual; en cuanto a la propiedad privada, nada menos que un 22 por ciento ha subido en todos los hurtos, y encabezamos, Barcelona, el ranquin de ciudades con más delitos.

Usted, señor *síndic*, ¿sabe que los partidos separatistas obstruyen en muchas ocasiones la acción parlamentaria?, ¿sabe que nos dejan sin cuórum en comisiones cuando ellos creen que hay otros motivos más importantes que el debatir propuestas que conciernen a todos los ciudadanos y que conciernen en cuanto al tema que nos ocupa, la seguridad?

Le voy a poner un ejemplo. Nuestro grupo presentó una propuesta de resolución contra violencia de género, nada menos, en la Comisión de Interior y no se ha podido ni debatir ni votar. Y, simplemente, pues, fíjese, porque en dos ocasiones –en dos ocasiones– los partidos separatistas, insisto, se han levantado; en una de ellas es porque consideraban que tenían que apoyar..., unas detenciones que hubieron, pues se levantaron y se marcharon, nos dejaron sin cuórum y, por tanto, la propuesta de resolución se quedó sin votar, y, por supuesto, pues, la medida sin implantar.

Usted sabe que el Proyecto de ley de ordenación de espectáculos y actividades recreativas al que hace referencia en su informe se presentó..., lo sabe porque hace referencia en su informe, o sea, la pregunta es un poco redundante, pero yo quiero recordarlo. Ese Proyecto de actividades..., de ordenación de espectáculos y actividades recreativas se presentó no en la anterior legislatura, no, se presentó en la anterior; decayó porque decayó la legislatura, y se volvió a presentar en la anterior legislatura a esta. Pues volvió a decaer porque, como la legislatura decayó, tampoco se pudo llevar a cabo. De momento no se ha vuelto a presentar. Por tanto, el proyecto al que hace usted referencia, pues, no tiene mayor trascendencia.

Mucho trabajo realmente se hubiese podido hacer en este y en otros ámbitos si los partidos separatistas no hubiesen estado perdiendo el tiempo con el *procés*, *procés*, *procés* y se hubiesen dedicado para aquello que realmente nos pagan los ciudadanos, que es simplemente legislar... –bueno, simple y complejamente, porque no es que sea simple–, legislar y solucionar los temas que les interesan.

Por eso cuando usted comienza, en su informe, en sus recomendaciones, con la primera de ellas que es analizar..., que dice usted que quiere analizar el grado de cumplimiento y de implementación del anterior informe, nos parece realmente una ofensa a la inteligencia de los ciudadanos porque la primera de las recomendaciones dice usted: «Transferir competencias a la Generalitat en materia de seguridad.» Y eso sinceramente no es una función del *síndic*; yo entiendo que es una función de los partidos separatistas.

Pero usted justifica la realización de este informe, la justifica señalando que, aunque ha pasado poco tiempo, se ha provocado una reacción tanto del sector como de las instituciones. Y yo le pregunto: «¿Cuál ha sido esa gran reacción que da pie a que usted en nueve meses realice un informe detrás del del del año 2016?» Porque yo le digo la verdad, yo no he visto ninguna reacción. ¿Habla usted en su informe de que hay empresas que se descuelgan de los convenios colectivos y que eso tiene efecto sobre los derechos de los trabajadores? Yo no lo he visto. ¿O es que en nueve meses y ya se ha acabado este problema?

¿Habla usted de que el elevado nivel de intrusismo...? Como recomendación, usted no lo implanta. Se lo he oído decir aquí ahora, oralmente, pero en sus recomendaciones no está. Lo cierto es que usted sabe y todos sabemos que el alto intrusismo significa que va en detrimento de las condiciones laborales de los propios trabajadores de esas empresas, que ven restringidos sus derechos encontrándose en una precariedad laboral. Esos son los trabajadores que tenemos en la seguridad privada, muchos de ellos. Y con horarios imposibles de conciliar con su vida familiar.

Nosotros también propusimos en una propuesta de resolución, en el año 2016, una medida para acabar con ese intrusismo. Pues, mire, yo le voy a contar a usted que Junts pel Sí entonces, ahora es Junts per Cat y Esquerra y..., en fin, que ellos votaron en contra y los comunes se abstuvieron, precisamente a esto que usted ha incidido aquí en el intrusismo. No salió adelante. Y ahora, pues, ya le digo, no veo esa recomendación en concreto en la última página.

Por eso considero que es una copia del anterior informe, pero, permítame que se lo diga, una mala copia, porque se centra básicamente, como le dicho antes, en transferir competencias, transferir competencias. Usted dijo en su anterior informe, recomendación 14, que continuaría trabajando con el sector. Y, ya le digo, sí, ha vuelto de nuevo a hacer un informe trabajando con el sector de la seguridad privada, pero, ya se lo he comentado, entendemos que es una copia, y que esto es de lo que trata este informe, de transferir competencias, y que es la única conclusión a la que hemos podido llegar: que se realicen cambios en la legislación de tal forma que se dote de más competencias legislativas en el ámbito de la seguridad a la Generalitat, un traspaso de competencias. Y yo le insisto, señor Ribó, no entra dentro de sus funciones.

Su función, yo se la voy a decir, que consta también en su propio estatuto: velar para que no se vulneren los derechos de los ciudadanos. Y yo le voy a decir: se vulneran los derechos de los catalanes cuando quienes tienen que gobernar no gobiernan; cuando nos cierran el Parlament. Y, en ese sentido, usted, que es o debería ser garante de los derechos de los catalanes, también debería pronunciarse. Porque no se gobierna cuando se obstruye parlamentariamente las comisiones o los plenos. Y se vulneran los derechos de más de 1 millón de catalanes cuando no se deja hablar a la líder de la oposición el tiempo que reglamentariamente le corresponde en un pleno. Y se vulneran también los derechos de los catalanes cuando se cierra el Parlament y no pueden celebrarse comisiones, donde estamos proponiendo soluciones a los problemas que en su día tiene los ciudadanos.

Yo le voy a hacer una pregunta que probablemente no tiene nada que ver con este informe pero que es interesante y que quizá usted nos podría responder. ¿Hará usted un informe de vulneración de derechos...?

Rosa Maria Ibarra Ollé

Perdoni, diputada. La compareixença i les intervencions dels grups han d'anar sobre el que es tracta en la compareixença. Per tant, si no té res a veure la pregunta amb l'informe, jo li agrairia que l'ometés i que versés la seva intervenció sobre l'informe.

María Francisca Valle Fuentes

Gracias, presidenta. Si me lo permite haré una pregunta que tiene relación, aunque sea de forma indirecta, con el informe. (*Veus de fons.*) Que no tenía relación directa con el informe, pero sí de forma indirecta. (*Pausa.*)

Yo quiero saber porque..., dado que estamos hablando de si el señor Ribó al hacer este informe está ejerciendo sus funciones, yo quiero saber si va a ejercer su función, que es la de precisamente respetar los derechos de todos los catalanes. Yo le pregunto: ¿hará usted un informe de vulneración de derechos en caso de que, por asistir a los juicios que están previstos y que comenzarán mañana, los partidos separatistas vuelvan a cerrarnos el Parlament y nos dejen sin cuórum o solo será usted el defensor de algunas personas, aquellas que concuerdan con una cierta ideología, y no el defensor de todas las personas?

Gracias.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, diputada. Bé, passem ara al Grup Socialistes i Units per Avançar. Té la paraula el diputat Ramon Espadaler. Gràcies.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Jo sí que em voldria centrar en l'objecte de l'informe que ens presenta el síndic. I ara em mirava aquest vas. I alguns potser el veuen mig buit, altres mig ple. I pensava que fora injust dir que el Govern no ha fet res respecte al tema de la seguretat privada. Jo crec que ha exercit continuadament, doncs, el que és una competència executiva. I jo em sumo a la defensa, doncs, de més competències, de transferència de competències, per les vies que estableix la Constitució, la qual cosa em sembla que em fa bastant distant dels grups parlamentaris que la diputada ara anomenava separatistes, perquè jo crec que no estan per demanar més competències sinó per demanar altres coses. En qualsevol cas, la posició del grup parlamentari i del partit el qual jo pertanyo, Units per Avançar, i el Grup Socialistes i Units per Avançar, és la de demanar més competències. I mirin si n'hi ha, de diferències.

Per tant, soc capaç, amb aquest exercici del vas, de reconèixer que hi ha hagut un exercici efectiu de la competència que sí que té la Generalitat, que és d'exercir la tutela sobre una legislació que és d'abast estatal, i a partir d'aquí s'han fet coses positives, que jo voldria posar en valor perquè em sembla que és de justícia que una comissió com aquesta les posi en valor.

I també, doncs, la part del vas mig buit; també esperonar el Govern a que, d'acord amb algunes de les indicacions que surten del Síndic de Greuges, sigui capaç de fer alguns deures que, des de la nostra perspectiva, a parer nostre, doncs, no ha fet –i ho dic amb aquesta claredat–, creiem que per deixadesa. I abans se n'han esmentat algunes i jo intentaré esmentar-ne algunes més.

Per centrar una mica el tema, perquè del que estem parlant és de seguretat privada, voldria recordar quin és el marc que d'alguna manera tinc, que ja ho diu l'informe del mateix Síndic de Greuges. Hi ha un article de la Constitució, que és el 149.1, que no fa cap reserva explícita del tema de la seguretat privada per l'Estat, i tenim una competència estatutària, que es refereix, certament, a seguretat pública, i són dos àmbits que faríem bé de no confondre, perquè són de naturalesa diferent, per bé concurren i per bé que tenen un objectiu, de diferent intensitat i molt diferent, eh?, de garantir la seguretat dels nostres conciutadans..., l'Estatut d'autonomia, doncs, en

el seu article 164 dona competència plena a la Generalitat en matèria de regulació de la seguretat pública.

Amb aquestes eines –amb aquestes eines–, jo crec que s’han fet avenços importants –i els assenyala el mateix informe del síndic– en matèria, en aquest cas, de seguretat privada, que és el que ens ocupa. El codi de bones pràctiques és una bona manera de tirar endavant. Lluitar contra l’intrusisme –que estic d’acord amb el que diu el síndic, estem d’acord amb el que diu que s’ha de fer, i molt més encara– és una bona iniciativa; introduir els aspectes de formació és una bona iniciativa, però totes elles, d’alguna manera, ens semblen encara insuficients. És en aquest sentit que nosaltres, en aquest vas mig ple, ningú..., volem i som capaços de reconèixer els avenços que s’han fet, però voldríem que el Govern fes un pas endavant en aquest sentit.

Sí que voldria posar en valor una cosa que està sortint d’una o altra manera al llarg de l’informe, i ho ha esmentat el senyor síndic en la seva intervenció, que és el paper de l’Institut de Seguretat Pública de Catalunya. I recordar una qüestió que no surt reflectida en aquest informe, però que és rellevant. L’Institut de Seguretat Pública de Catalunya ja fa quatre anys, afortunadament, i ja ha sortit la primera promoció, fa un grau en seguretat. I aquest no és un tema gens menor. El fa en conveni i d’acord..., perquè qui expedeix el títol no és l’Institut de Seguretat, sinó que és la Universitat de Barcelona. I el síndic posava el dit a la llaga en un tema, que compartim: «Alerta amb això de les portes giratòries, que els càrrecs de naturalesa electa o política facin..., doncs, passin als consells d’administració de les empreses de seguretat privada», ell deia, «és diferent que hi passin professionals de la seguretat.»

El que hem de tenir com a país..., i aquestes són maneres de normalitzar-nos també com a país, i que nosaltres compartim, doncs, molt plenament, tenir un bon centre de qualificació i de formació de tècnics en seguretat. I d’això, a l’Institut de Seguretat Pública de Catalunya, ja ha sortit el primer grau, i em consta que a més a més ja hi ha persones que estan estudiant o que estan preparant els treballs de post-grau i que estan preparant fins i tot crec que alguna tesi doctoral; això no ho podria contestar, però em sembla que va per aquí.

Aquesta és una bona manera, perquè cobreix el ventall de la seguretat pública però també el ventall de la seguretat privada, que té importants dèficits. Per tant, aquest em sembla que és un bon camí que d’alguna manera nosaltres voldríem posar sobre la taula. Ho ha dit el síndic, però voldríem subratllar-ho, d’alguna manera. L’àmbit del control d’accessos i d’aforaments no és pròpiament un àmbit de seguretat, malgrat que es tendeix a confondre i malgrat que particularment en aquest àmbit l’Institut de Seguretat sí que està fent una acció de formació, doncs, del personal i d’examinació. I és un àmbit molt necessari per fer aquestes feines, no? Però, per tant, reivindicar, en aquest sentit, el paper de l’Institut de Seguretat Pública de Catalunya per fer aquests esforços.

I lamentar..., i aquí sí que soc molt crític; aquí sí que som molt crítics perquè creiem literalment que el Govern s’ha adormit i no està prou actiu i hi ha molta deixadesa. Aquí es va entrar en el seu moment, doncs, fa dues legislatures –no una, sinó dues legislatures– una llei que regulava tota la qüestió d’un àmbit que és important; era el Projecte de Llei d’ordenació dels espectacles públics i les activitats recreatives. Va entrar perquè hi havia consens en el sector, va entrar en aquesta cambra fa dues legislatures, i no hi va haver ni una sola esmena a la totalitat, i fins i tot es van fer bastants treballs, que van decaure, òbviament, quan decau la legislatura. Fa una legislatura va tornar a entrar, ja no hi va haver tant recorregut, perquè crec que no es va arribar ni a fer ponència –això no ho faria en ferm...–; en qualsevol cas, va decaure la legislatura i tal.

I ara, sorprenentment, una llei que toca un tema sensible, en un país turístic com és el nostre i on l’oci no, no és un tema menor, un àmbit sensible com és el de la seguretat –estem parlant d’aforaments, estem parlant de control d’accessos, estem parlant...– i que donaria la possibilitat al Govern de la Generalitat, sense fer grans

coses, de ser molt proactiva en aquest sentit, una llei que, hi insisteixo, raonablement acordada amb el mateix sector, en un àmbit tremendament sensible, el de la seguretat, que té aquesta vessant privada, que no ha tingut esmenes a la totalitat en els seus precedents i que, per tant, seria capaç de deduir, i em sembla que no m'equivocaria, que tampoc les tindria ara, per què no ens l'ha enviat, el Govern? Per tant, sí que ja avanço que el nostre grup parlamentari, de Socialistes i Units per Avançar, farem en aquest sentit una iniciativa parlamentària per tal de que el Govern ens remeti aquest projecte de llei, perquè ens donaria cobertura a algunes de les qüestions que precisament esmenta el síndic.

I hi han altres iniciatives que podem fer també i empènyer des del nivell parlamentari. I n'hi ha una altra. En el primer informe, no en aquest segon, però, s'esmentaven algunes qüestions relacionades amb la formació professional en l'àmbit de la seguretat. La Llei estatal de seguretat privada esmenta aquest camí. I dissortadament tampoc aquest camí no s'ha recorregut. I és un altre àmbit en el que es pot fer formació, que, primera, evita l'intrusisme, dona qualitat al servei, prepara... En l'informe anterior estàvem parlant d'ocupabilitat. Lligant un i altre informe... No ho sé, vostès potser l'hauran vista; jo la vaig veure fa uns dies: *Los lunes al sol*, una pel·lícula magnífica, d'una situació d'atur no desitjada per una colla de persones del col·lectiu que estaven parlant just en l'informe anterior, de més grans de quaranta-cinc anys, un dels quals recordo –és que m'ha vingut al cap una escena–, doncs, que ha anat a l'àmbit de la seguretat, i hi ha anat sense formació, i hi ha anat sense coneixement, i ha anat per trobar una feina, una cosa perfectament legítima. Si no ho recordo malament, em sembla que era un pare de família, no? També aquí hi ha responsabilitats del nostre Govern, però també del Govern central, en aquest cas, de, en el catàleg de la formació professional, donar sortida a una cosa que està ja resolta legislativament. Per tant, hi ha moltes feines a fer.

I en el tema de la contractació, la contractació de les qüestions de seguretat, radicalment d'acord amb el que diu el síndic, però també molt crítics amb el fet de que el Govern no ha empès amb prou fe. Ha fet una part important dels deures, perquè això és cert, que els ha fet; se'ls aplica ell mateix, i això ho aplaudim, que en la contractació de seguretat privada, quan ho fa la Generalitat, ho compleix, però no ha fet el pas imprescindible, perquè també hi ha molta contractació de seguretat privada en l'entorn d'espectacles o d'iniciatives municipals..., no ha fet el pas davant dels ajuntaments per empènyer una mica aquestes necessitats. Per tant, nosaltres ho veiem com una necessitat, en aquest sentit, també d'empènyer-ho, això, aquestes iniciatives. Per tant, absolutament d'acord a lluitar contra l'intrusisme, però utilitzem, a parer nostre, doncs, aquells instruments que ja tenim com a govern de la Generalitat.

Nosaltres sí que ens apuntem a la demanda de més competències del Govern de la Generalitat en aquest àmbit de la seguretat, perquè no estan expressament reservades en la Constitució. Per tant, hi han interpretacions, si no vaig errat, del mateix Consell de Garanties Estatutàries, d'una manera molt unànime, que permetrien desenvolupar tots aquests aspectes. I en aquest sentit tampoc... –aquí sí que divergim una mica, senyor síndic, però en qualsevol cas aquesta és una opinió una mica personal–, no, no ens apuntem a la reivindicació que l'Estat faci el Reglament de la Llei de seguretat privada, perquè quan el faci intueixo que el marge que tindrà el Govern de la Generalitat es veurà substancialment reduït. En qualsevol cas, és una opinió personal que sí que m'agradaria exposar, que em consta que no soc l'única persona que ho pensa, que en l'àmbit, doncs, del mateix departament també hi ha algú que en algun moment ha expressat alguna qüestió similar a aquesta.

Per tant, benvingut sigui l'informe que vostè mateix qualifica una mica d'atípic. Em sembla que la frase diu: «No encaixa exactament en la formulació clàssica dels informes del síndic, perquè revisa un any després un informe anterior.» Jo crec que això ens dona perspectiva, ens permet actualitzar-ho. I en aquells temes nuclears de bones pràctiques estem d'acord, però demanem al Govern que es posi les piles; en el

tema de lluita contra l'intrusisme estem d'acord i demanem al Govern que es posi les piles; en el tema de la formació, recordar el paper de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, i el codi ètic jo crec que és una molt bona notícia, però també li cal aquest impuls, que no sabem veure en el Govern, i que l'esperonem, i, com que no ho acaba de fer del tot, en aquest tema, i en el tema, doncs, de la llei col·loquialment coneguda com d'espectacles, sí que anunciem que el nostre grup serà molt proactiu i demanarà al Govern que ens enviï aquesta llei, perquè crec que pot ser aprovada pel conjunt de grups parlamentaris.

Gràcies.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de Catalunya en Comú Podem. Té la paraula el diputat Joan Josep Nuet.

Joan Josep Nuet i Pujals

Gràcies, presidenta. Sí, nosaltres també creiem que poder debatre aquest informe és molt adequat. I jo crec que hi han tres paquets, que s'han tractat ja pels portaveus que m'han precedit, que val la pena recordar-los.

En primer lloc, evidentment, el debat del desplegament legislatiu o competencial, diguem-li com vulguem. En aquest tema, clarament, nosaltres també apostem perquè aquesta competència executiva es converteixi en competència exclusiva. Bàsicament, per un tema de sentit comú, que és que és millor que una sola administració sigui la que reguli aquest aspecte. Perquè això serà bo per les empreses de seguretat privada i serà bo pels ciutadans en la mida que aquestes empreses, si hi ha un sol regulador, sens dubte, s'encertarà més i millor, eh?, a l'hora de marcar quins són els barems de les pràctiques de les empreses de seguretat privada. Per tant, clarament, en aquest tema, perquè, si la Generalitat ja té la competència per homologar els centres privats, hem de donar un pas més i que sigui la Generalitat el que té la plena competència per tota la regulació.

Així, també, des d'un punt de vista legislatiu, per nosaltres seria important assenyalar el lideratge que també en les polítiques de seguretat privada ha de tenir l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya. No és incompatible l'existència de l'Institut de seguretat privada amb un lideratge clar, i a més el diputat Espadaler ara s'hi referia, amb això s'està avançant, ja, en els darrers temps, amb un lideratge clar de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya.

Perquè quins són els problemes principals que té la seguretat privada? Formació, professionalitat i intrusisme. Aquests són els principals problemes que tenim avui dia. Alguns dels casos mediàtics que ens hem trobat, amb porters de discoteca, per parlar en plata, que han muntat un sarau, és perquè normalment no eren professionals, no tenien la formació adequada, i, per tant, les seves pràctiques són deficientes, i, per tant, a l'hora d'abordar problemàtiques creixents, doncs, fan una actuació professional errònia, que acaba realment amb titulars i amb situacions denigrants normalment per persones que accedeixen a espectacles de tota mena. Per tant, aquest és un tema que realment s'hauria de poder clarificar. I nosaltres també anem en aquesta línia: pensem que la Generalitat de Catalunya hauria de tenir la competència exclusiva i que això seria el millor.

En segon lloc, totalment d'acord amb tot el debat del codi ètic o codi deontològic, tinguent en compte que hem de posar més esforç en el codi deontològic o en el codi ètic en la mida que des del punt de vista legislatiu tenim més forats. Si tenim forats, doncs, vol dir que hem d'arreglar les coses *a posteriori*, perquè ens entenguem. Però realment amb el codi ètic o amb el codi deontològic tindrem dificultats per arreglar coses que no estan en la llei o que no estan correctament desenvolupades en un reglament. És més problemàtic. Estic totalment d'acord que s'ha de fer realment el que diu l'informe –sensibles a la diversitat, tracte exemplar, principis inspirats en el

codi ètic de la policia, tot el tema dels drets...-, totalment d'acord; no em repeteixo en aquest apartat.

I, en tercer lloc, també posar en valor aquest Projecte de Llei sobre espectacles públics i activitats recreatives. Jo vaig ser ponent la passada legislatura, amb la senyora Valle també, d'aquest projecte de llei; el diputat Lluís Guinó era el relator del Grup Parlamentari en aquell moment de Junts pel Sí, i, escolti, vam avançar moltíssim. I és una llàstima que la legislatura va acabar com va acabar, si no avui tindríem un projecte de llei, perquè estàvem treballant en bona sintonia; no hi va haver esmena a la totalitat per part de cap grup parlamentari, i els temes de seguretat eren centrals en el debat d'aquell projecte de llei. I, per tant, jo també crec que el Govern hauria de treure la pols a aquell projecte legislatiu i l'hauria de tornar a posar damunt de la taula, perquè és veritat que, si no tenim el tema legislatiu clar, anem al codi ètic i després anem a regular aspectes de seguretat a través d'una llei que no és directament una llei de seguretat, que és una llei d'espectacles públics i activitats recreatives. Però és veritat, jo estic d'acord amb el diputat que m'ha precedit, que a Catalunya tenim una tradició on l'oci, l'espectacle, com a espai turístic, és molt important. I, per tant, una bona llei i una bona regulació en aquest àmbit..., llei que després haurà de tenir també un reglament, eh?, i que, bé, arriba a regular fins com s'ha de regular cada espai públic en funció de l'aforament, etcètera. Per tant, és un factor importantíssim.

Però, ho torno a repetir, és important la clarificació competencial, perquè, si aquí no anem bé, tenim problemes, i si diverses administracions piquen en sentits diferents, doncs anem malament, i per tant no podrem arreglar a base de codis o de Llei d'espectacles el que, des d'un punt de vista, el legislador no ha resolt de forma correcta.

Moltes gràcies.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, diputat. Bé, ara és el torn del Grup Parlamentari Republicà. Farà la intervenció la senyora Gemma Espigares. Diputada...

Gemma Espigares Tribó

Gràcies, presidenta accidental. De fet, avui li ha tocat el que nosaltres vivim pràcticament a cada comissió, no?, que és que, en lloc de venir a parlar de lo que l'informe parla, hi posem la *coletilla* de «*los problemas reales de los catalanes*», i de sobte parlem de la propaganda que a cadascú li interessa. I això, malauradament, ens passa sovint, no?, sobretot per part d'aquells que ens acusen de confondre les comissions.

Jo crec que hi ha intervencions que es mereixen un silenci absolut, però malauradament, perquè no vivim en un moment de normalitat, sí que en respondré com a mínim una, no? Perquè ens diuen «*partidos separatistas*» i no se'ls diu res. Bé, doncs, potser els haurem de començar a dir a aquells..., a la dreta ultra que es manifesta a Madrid. I crec que entrar en això... I no, no necessitarà fer-me un aclariment, perquè em dedicaré a l'informe que avui ens proposa el síndic.

I jo, síndic, li volia fer esment de tot el que ha dit..., concretament de tres aspectes. El primer, la col·laboració entre la seguretat pública i la col·laboració entre la seguretat pública i privada. Deia que hi ha coses..., algun dels companys deia que algunes de les coses el Govern ja les està fent, altres estan en marxa. Doncs fa poques setmanes, de fet, vam tenir una d'aquestes col·laboracions. En aquest cas, la participació del sector de la seguretat privada en l'elaboració del Protocol contra la violència sexual en espais d'oci. Crec que aquest és un bon exemple de col·laboració entre seguretat pública i privada. En un aspecte que malauradament creix en lloc de decreixer, com és la violència sexual en aquests espais d'oci, que hi hagi aquestes col·laboracions, doncs, és bo. I aquest n'és un, dels exemples, però segurament en podríem trobar d'altres.

Un segon aspecte que volia destacar era el tema de la formació, i, de fet, alguns dels diputats que m'han precedit ho han comentat. Es feia referència al grau de seguretat adscrit a la Universitat de Barcelona..., però també al màster de direcció estratègica en seguretat i policia, també adscrit a la Universitat de Barcelona. Per tant, que hi hagi formació continuada. I el síndic feia referència a la jornada del codi de bones pràctiques del 2017. Tant de bo es pugui repetir el 2019, i ens consta que s'està treballant perquè així pugui ser. Per tant, avançar en aquesta formació, tant en formació continuada com en aquesta formació universitària, segur que ens ajuda avançar en aquest aspecte.

I un tercer tema, que d'aquest, de fet, volia que ens avancés si en té més informació, és el tema del seguiment. El seu informe acaba fent referència a la necessitat de que hi hagi seguiment en temes de formació, en la taula del sector per l'acord marc, en l'aplicació del codi deontològic i en que es dissenyin aquests instruments de seguiment, i, per tant, demanar-li si en aquest seguiment ha vist algun avançament. Segurament, ho veurem més endavant, amb informes, però, en tot cas, doncs, si ja en té alguna informació, que ens la pogués avançar.

Gràcies.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, diputada. Bé, clourà el torn dels grups el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i farà la intervenció el diputat Antoni Morral.

Antoni Morral i Berenguer

Gràcies, presidenta. De fet, hi han intervencions que no mereixen comentari; es tracta de... I, per tant, silenci, eh? Estem aquí per tractar un informe molt concret, un tema molt concret, i és d'això del que es tracta de parlar avui aquí, no?

De fet, la seguretat és la seguretat, eh? I, per tant, quan els ciutadans, diguem-ne, doncs, demanen seguretat, no miren quin és el col·lectiu concret, professional, que li ha de garantir aquesta seguretat. Per tant, la integració, diguem-ne, de tot el que són els serveis de seguretat hauria de ser un principi, no? És a dir, la seguretat privada i la seguretat pública han d'estar estretament coordinades, han d'estar estretament relacionades, han de compartir informació, han de compartir codi ètic, han de compartir bones pràctiques, han de compartir professionalitat. I, per tant, en aquest sentit, la col·laboració entre la seguretat pública i la seguretat privada hauria de ser, doncs, un principi, no?

De fet, la Generalitat està treballant en aquest sentit, i hi han aspectes que..., com el de l'atorgament d'autoritacions a diversos municipis de Catalunya per a la contractació de serveis de vigilància i protecció privada com a complement de l'acció duta a terme per les respectives policies locals; n'és un aspecte. També la participació del sector de la seguretat privada en l'elaboració del Protocol de seguretat contra la violència sexual, com també s'ha comentat, en entorns d'oci, impulsat pel Departament d'Interior. Aquest protocol es va presentar el 30 de gener del 2019.

El problema de l'intrusisme esdevé també un dels temes preocupants pel que fa a la seguretat privada, que afecta d'una manera molt important el que és la qualitat del servei; també la precarietat dels llocs de treball, i, per tant, doncs, també la manca, diguem-ne, del que és un bon servei de seguretat, no?

El fet del codi de bones pràctiques, que ha estat una bona eina que s'ha compartit entre els col·lectius i entre els ajuntaments, de moment hauria de ser també una aposta per portar-la, per incorporar-la en els models de contracte, en els serveis de seguretat privada, en els diferents protocols, diguem-ne, de contractació dels municipis. Certament aquí hi ha una feina a fer per impulsar, doncs, aquesta tasca, tot i que seria probablement més fàcil si la Generalitat tingués les competències per legislar això. I, en aquest sentit, l'atorgament de competències integrals i executives pel que fa als temes de seguretat de la Generalitat és una necessitat flagrant per

poder garantir, diguem-ne, un bon model de seguretat pública-privada al país, com també ja s'ha dit, no?

S'hauria de poder facilitar la possibilitat d'impugnar contractacions, i, en aquest sentit, també, aquest servei d'impugnació, doncs, hauria, també, de ser una competència per part de la Generalitat. Aquesta recomanació fa referència a la contractació administrativa de serveis de seguretat privada. La impugnació d'aquests tipus de contractació via administrativa es pot efectuar davant del corresponent òrgan competencial del departament d'afers i relacions institucionals i exteriors, per la qual cosa no correspon al Departament d'Interior pronunciar-se sobre aquesta recomanació. Per tant, aquest és un aspecte també concret en què si tinguéssim competències exclusives en la seguretat pública i privada, doncs, ben probablement seria un dels aspectes que es podrien resoldre. Per tant, en el tema de les competències és clau per part del nostre grup de que el país i la Generalitat disposés de competències plenes en el que és l'organització i la planificació i l'execució, doncs, del que és els serveis integrals de seguretat pública i privada, estretament coordinades una i l'altra, com un únic servei als ciutadans.

De la seguretat en depèn l'exercici dels drets, en depèn l'exercici de les llibertats i la garantia, doncs, de la convivència ciutadana. Per tant, en aquest sentit és un servei i una competència imprescindible per poder garantir, doncs, també el que és un bon servei a la ciutadania.

Gràcies.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, diputat. Bé, ara és el torn del síndic per fer la resposta.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Jo contestaré directament totes les qüestions que giren a l'entorn d'aquest informe i de l'anterior en quant hi va relacionat, començant per donar-los ple convenciment de que el Síndic de Greuges com a institució continua amb un diàleg constant amb aquest sector, i que, per tant, els dos informes que vostès coneixen, aquest i el següent, són fruit d'aquest diàleg, en aquest sector, amb les seves múltiples formes d'expressió que té al respecte, i del qual surten, per pràctica unanimitat, dues demandes: la clarificació legislativa i competencial, i les mesures precises, moltes de les quals vostès mateixos també han utilitzat en les seves intervencions. Per tant, si el síndic parla d'una clarificació legislativa i parla d'una clarificació competencial a través de la mateixa Constitució Espanyola de 1978 i dels seus mecanismes, no és res més que una expressió de garantia de drets, seguint el que se li planteja des del sector i en el model de seguretat sobre el qual em tornaré a referir després.

De tal forma..., anem fent un diàleg constant, que ho anem seguint, i que, fins i tot, des de principis del nou Govern, vam enviar carta al conseller i a la Direcció de Seguretat per tenir treballs sobre aquests temes, i encara estem pendents de que se'ns respongui amb una precisió sobre el que estàvem plantejant. I, a més, amb la previsió que els plantejàvem de fer reunions amb les empreses de seguretat privada, que ens diuen que fins avui no tenen una interlocució clara amb el departament. I ho vull reiterar i ho vull deixar aquí damunt de la taula d'aquest Parlament.

És més, nosaltres parlem dels problemes d'aquest sector. I en el primer informe i en el segon informe parlem de l'intrusisme com un dels problemes, com aquí s'ha assenyalat. I continuem considerant que és un dels problemes, independentment de que cal també definir les fronteres de cadascú en l'activitat de seguretat. Però parlem de l'intrusisme i demanem que es combati l'intrusisme.

Parlem de fer un codi de bones pràctiques negociat entre empreses i sindicats, sota la nostra empara, tal com es planteja en aquest segon informe.

Parlem de millorar la formació. Fixin-se vostès, i agafo l'exemple que ha donat el senyor Espadaler sobre *Los lunes al sol*, que la mitjana d'edat d'aquestes empreses

acostuma a estar cap als quaranta-cinc, quaranta-set, o sigui que va també..., pel que ha dit molt gràficament vostè amb l'exemple que ha donat de la pel·lícula, no? Però coneixem aquest treball de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya. Tant de bo s'anés eixamplant i s'anés consolidant i s'anés desenvolupant aquesta qüestió de la formació.

Ara bé, no es creguin que parlar de seguretat és només parlar d'agents privats o d'agents públics. Els hi he dit diverses vegades en aquest Parlament: si volen de debò encetar un debat sobre seguretat i sobre delictes i sobre condicions a la societat, en una societat que té l'índex de delinqüència dels més baixos que té qualsevol sistema europeu però en canvi té un dels índexs de major població penitenciària de molts sistemes europeus, que això també ens hauríem de plantejar més sovint per què passa, eh?, però si volen parlar de debò de seguretat, com el síndic va plantejar en dos grans seminaris internacionals, el 16 i el 17, amb les màximes autoritats d'arreu d'Europa, de nou, perdonin, eh?, els hi he dit unes quantes vegades, amb escassa presència parlamentària, però van ser..., les lliçons eren aclaparadores d'enfocar d'una forma multidisciplinària i sectorial el tema de la seguretat i parlar de factors socials a l'entorn de la seguretat, de factors internacionals i de factors legislatius.

I en els factors legislatius, nosaltres continuen reivindicant, i aquí ja ha sortit, lleis que estan pendents. La Llei d'espectacles, que aquí es va estar en una legislatura i es va retirar; seria bo reconduir-la i tornar-la a tractar. Com seria bo abordar d'una vegada la Llei de policia de Catalunya, el model policial, que l'hem de posar al dia, independentment de que es practiqui o no el camí, que també n'hem parlat, de les transferències sobre aquesta matèria.

I acabaria amb una idea molt senzilla, que li he donat al president de la comissió abans d'entrar en aquesta sala. No fa ni tres hores, o quatre, que lliuràvem al Parlament l'Informe anual del síndic del 2018; informe que ha estat elaborat, com saben perfectament, si coneixen la casa, per desenes de persones, i que, per tant, el que els parla no té cap mèrit d'elaboració al respecte. I puc dir amb orgull que cada vegada hi ha més persones d'arreu de Catalunya, de tota mena de condicions i cada cop acostant-nos més a aquells que jo deia al principi que eren els que menys es queixaven, que alimenten aquests informes en el sentit d'una relació de queixa, problemàtica i solució que tenen amb el síndic. I per això li deia al president que espero que aviat, en aquesta comissió, puguem contemplar també totes aquestes dimensions amb la visió completa.

Moltes gràcies, presidenta.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Moltes gràcies, síndic. Bé, ara s'obriria un segon torn pels grups si algun grup en vol fer ús. No? Sí? (*Pausa.*) Molt bé. Tres minuts, diputada.

María Francisca Valle Fuentes

Gracias, presidenta. Bueno, yo quiero comenzar diciendo –voy a ser muy breve, pero quiero decirlo– que a veces me pregunto que el estar en este Parlamento..., y aquellos partidos que dicen que se puede hablar de todo, pues, parece que se puede hablar de todo lo que ellos quieren que se hable. Porque estamos en una comisión, entiendo que lo que se ha hablado aquí todo es concerniente no solo al informe sino también a las facultades del señor *síndic*, y, por lo tanto, la verdad es que no entiendo algunos comentarios que se han hecho por parte de otros partidos, porque, ya digo, parece que solo quieren hablar de lo que ellos quieren; de lo demás no se puede hablar porque no es procedente.

Dicho esto, en cuanto al diálogo que usted dice, señor Ribó, con los continuos sectores, pues nos parece muy oportuno, consideramos que sí, que evidentemente tiene que seguir haciéndolo, pero en cuanto a cuando usted realice un tercer informe sobre la seguridad privada sería conveniente que recomendase el tema del intrusismo en una de sus recomendaciones. Porque usted dice que hace referencia; sí, hace

referencia porque está en las conclusiones de la jornada de seguridad privada con las administraciones locales, pero en cuanto a sus recomendaciones la verdad es que yo lo he echado en falta porque en el año 2016 sí que lo hizo usted expresamente y en este no lo ha hecho.

Le he de decir también que sería conveniente también que el Gobierno de la Generalitat divulgase las campañas estas del código de buenas prácticas, porque todo queda en una declaración de intenciones muy bonita, pero ahí se queda todo. Y lo que son competencias del Govern de la Generalitat, pues, siempre estamos en lo mismo: que sus competencias no las ejercen y se solicita que se realicen otras.

Le quiero hacer referencia también, señor Ribó, en cuanto a temas de seguridad, fíjese, el otro día estuvimos hablando con la *consellera* de Justicia de un tema que es preocupante y que también se refiere a la seguridad, y que son las pulseras GPS que se colocan a los condenados, a algunos condenados que salen en libertad. Pues estas pulseras, fíjese usted, cómo funcionan y qué mal llevamos esto de la seguridad. Y nadie parece que se preocupe en el Govern de este tema. Estas pulseras tienen que ser..., bueno, van con batería y tienen que ser enchufadas por el propio condenado. Pues, oiga, para recargar la batería el propio condenado que está en libertad..., los demás tenemos que confiar en que lo hagan, pues, ocurre lo que ocurre y lo ocurrió no hace mucho: pues que ese condenado volvió a delinquir. Y así estamos. Y eso sí que es competencia del Govern de la Generalitat y de la *conselleria* de Justicia, y no se hace. Y son medidas de seguridad, entiendo yo, y creo que tienen relación con el tema, digo yo.

Por último, ya, decir, decirle a mis compañeros de Junts per Cat y de Esquerra Republicana que vamos a tener la oportunidad, oigan, otra vez, el miércoles, de presentar nuevamente la propuesta de resolución donde les voy a pedir en la Comisión de Interior que hagan ustedes, que implanten la web que ustedes mismos crearon a través del Plan de víctimas del año 2015-2018. Y en esa propuesta de resolución les estoy pidiendo que por favor implanten una web para ayudar a los jóvenes y a mujeres que pueden sufrir violencia de género, violencia machista. Y espero y deseo que, como medida de seguridad, ustedes voten a favor de la misma, porque entre otras cosas –y aquí acabo, presidenta– fueron ustedes mismos quienes la propusieron y quienes todavía no han puesto en marcha esa web, la tienen ahí parada diciendo que están trabajando en ello.

Gracias.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Molt bé. Sí, bé, com que hem obert torn als grups, passariem la paraula al Grup Socialistes i Units per Avançar, al diputat Espadaler.

Ramon Espadaler i Parcerisas

Sí; moltes gràcies. Només per dir tres coses. La primera perquè és important, jo crec, de deixar-ho molt clar. Els àmbits de la seguretat pública i de la seguretat privada són àmbits molt diferents, que hi han dues lleis bàsiques o estatals que defineixen els continguts de cadascun, i em sembla que no hi ha terrenys de confusió entre un i altre camp. Sí que hi ha àmbits de col·laboració. I aquest és el camí que s'ha de recórrer. Però compte amb algunes expressions, perquè a vegades sembla que es puguin confondre una cosa i altra. Moltes de les coses que s'acaben d'apuntar, per exemple, en la intervenció que m'ha precedit, tenen molt més a veure amb seguretat pública que no pas amb seguretat privada. Però en qualsevol cas, si més no, deixar-ho clar.

Segona. Nosaltres, ho he dit abans, ens apuntem, estem obertament disposats a fer costat als grups del Govern en la reclamació de més competències. Jo tenia entès que el camí del Govern no era el de més competències sinó el del tot. En qualsevol cas, si són gradualistes, escoltin, aquí ens hi trobaran en ares de la millora de la se-

guretat i de poder exercir, doncs, competències en l'àmbit estatutari que tenim en l'àmbit de la seguretat privada.

I tercera reivindicació: reiterar la necessitat de que el Govern enviï la llei coneguda col·loquialment com a Llei d'espectacles perquè ens permet, en aquest exercici de gradualitat, anar guanyant terrenys també en l'àmbit de seguretat en un punt que és sensible. Hi havia una diputada del Grup Republicà..., abans s'esmentava un protocol molt encertat que ha fet el Govern, clar, em sembla que vam coincidir en la presentació, que parlava, doncs, de la protecció de les dones en espais de lleure. Aquí sí que hi han àmbits d'intervenció des de la perspectiva de la seguretat privada. Hi ha tot un terreny de formació que s'ha de fer. El que no voldríem és que aquesta bona iniciativa quedés com ha quedat el codi d'ètica, el codi de la seguretat..., de bones pràctiques de la seguretat privada, amb una magnífica redacció però amb un nul desplegament en el territori.

Per tant, esperonem el Govern en aquest sentit a complir i li fem costat en tot el que siguin reivindicacions competencials dintre dels àmbits estatutaris i, per descomptat, constitucional.

Gràcies.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, diputat. Crec que havia demanat la paraula la diputada Espigares, pel Grup Republicà, suposo que referint-se a la segona intervenció del síndic... *(Pausa.)* Gràcies.

Gemma Espigares Tribó

No, de fet no; és per demanar que s'ordeni el debat de forma correcta. El que no pot ser és que convertim aquesta comissió en una avaluació al síndic; hi ha un ordre del dia i aquest ordre del dia s'ha de respectar. I en aquest Parlament es pot parlar de tot, evidentment que sí, però allí on toque, no interpellant, no fent-nos propaganda del que proposem a altres comissions. I igual que a mi abans no m'ha deixat acabar la intervenció que anava a fer perquè m'ha mirat volent dir «parli del que toca», doncs, demanaria que tots els grups fessin el mateix. És que, si no, convertim això en un calaix de sastre on podem venir a fer-nos propaganda, i no va d'això, aquesta comissió.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, diputada. En tot cas, ja excusaran aquesta presidenta, que és accidental i ho ha estat, diguem-ne, només per la data d'avui. Estic segura que el president Espadaler, eh?, ordenarà molt millor el debat del que ho he fet jo mateixa. Moltes gràcies.

No sé si el síndic... No? *(Pausa.)* Perfecte.

Doncs, si els sembla bé, deixarem avui aquí la comissió. I emplaçar-los a la pròxima. I donar les gràcies al síndic i al seu equip perquè hagin vingut.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a tres quarts de cinc de la tarda i catorze minuts.